

RADU BOBICĂ

RĂDĂCINI

Proză scurtă

CORESI

Publishing House

WWW.CORESI.NET

CUPRINS

7	<i>CĂLĂTORIA SPRE RĂDĂCINI</i> <i>(Prefață de Adriana Cocârță)</i>
13	AI MEI
18	ȚÂNCUL PĂMÂNTULUI
22	CONSTANTIN
29	DE VORBĂ CU TATA
43	DOUĂ NUME
57	POPA CUCOȘ
63	SINGURI PE LUME
77	CU OCHII ÎNCHIȘI
94	CÂTE FLORI SUNT PE PĂMÂNT
108	7 (ȘAPTE)

Re de goliciunea sa către Bătrână. Chipul ei devenea al lui din ce în ce mai mult. Cu cât se apropia Bătrânul, cu atât viața lor rămânea în doi. Atunci Bătrâna simți că trebuie. Trebuie. Lăsă hainele ei în stânga și îi întinse mâna Bătrânului. Goliciunea ei fără de rușine îl aștepta. Se așteptau să fie lumină și apoi întuneric și să treacă și ziua a șasea.“

La finalul drumului parcurs ne dăm seama că nu am ajuns în iad, unde ar trebui, conform legendei să ajungem, ci trecerea râului ne-a condus către sinele nostru profund, către cotloanele sufletului pe care s-a așezat praful. Călătoria noastră s-a făcut înapoi către rădăcini, înapoi către punctul de plecare, înapoi către geneză. Grație volumului, am pășit într-un spațiu și un timp primordial, arhaic, atât de cunoscut și apropiat de noi încât nici nu l-am putut observa până acum. Iată: „a fost întuneric, a fost lumină și a trecut și ziua a șaptea.”

Adriana Cocârță

AI MEI

– Fă, eu l-am întărcat pe al meu târziu tare. Avea Emil șase ani de acum înainte și tot suga la țâță. „Mama țâță”, zicea. Am încercat cu de toate să-l întărc, cu ardei iute, cu făină, sare, da’ ce nu i-am dat. Când i-am dat ardei plânga cu țâță în gură și tot o suga.

Femeia grasă, oacheșă, cu țâțele lăsate, stătea pe scaun în fața mea. Avea în dreapta ei o altă femeie, știrbă și îmbătrânită devreme. În față, cu spatele la mine, tot în picioare, ca mine, era o altă femeie blondă, cu un lanț de aur gros la gât. Era o mare veselie. Oricum, nimeni nu le băga în seamă. Bătrânele de lângă ele vorbeau la fel de tare. Lumea toată era o forfotă. Zeci de glasuri adunate într-o singură voce. Nici un secret nu rămânea nespus și disecat de gura muierilor și a bărbaților deopotrivă.

Presimțeam că așa va fi, și totuși am urcat. Afară era cald. O zi călduroasă, caniculară de august. Unul dintre cei mai fierbinți ani. Așteptam cuminte în stație. Cuminte și curios. Urcam după atâta amar de vreme în autobuz. În acel autobuz. Simțeam căldura cum îmi învăluie picioarele. Nu mă gândeam la nimic. Eram ca o stană de piatră într-un colț, la umbra unui copac. Era cald.

Respect Femeile nu mai conteneau să vorbească. Fiecare își împărtășea trăirile din ziua precedentă, din ziua curentă, din viața lor. Spuse, răs-spuse, trăite și de mult apuse. Toată lumea vorbea și nimeni nu asculta. Își răspundeau veseli, scurt și continuau să povestească d'ale lor cu amănunte pe care nici ei nu-și le mai aduceau aminte. Nu era atent nimeni la nimeni, dar era o veselie generală.

Nu am stat mult în stație. Mașina a sosit destul de repede. Autobuzul vechi era ca prin minune caleașcă. Atâta timp. Atâta timp scurs de când nu am mai urcat în el. Am tresărit, m-am uitat în jur. Lumea mea. Eu. Timpul scurs. Autobuzul.

Am așteptat să se îmbulzească lumea. Mda, nimic nu se schimbese, doar autobuzul. E ciudat cum lumea tehnologică evoluează, în schimb sufletele rămân la fel. Ai crede că cei care construiesc sunt cu un pas înaintea mașinilor, dar nu, încă nu. Ce e din carne, e supus involuției. Era la fel ca atunci. Îmi venea și mie să mă îngrămadesc odată cu ei, să-i simt mai aproape, să le simt durerile, bucuria, împlinirile, eșecurile, lipsurile, să le simt viața.

Am urcat liniștit, tremurând, transpirând, cu capul sus, dar în același timp, plecat. O mulțime de sentimente nemaîntâlnite, nedescrise, au trecut prin inima mea. Eram eu fizic, psihic, și în același timp mă descompuneam ușor în zeci și zeci de particule ce se împrăștiu în fiecare om din autobuz. Eram lipiți unul de altul fără să ne dăm seama. Sufletele, sentimentele, gândurile, trăirile, erau comune dar duse de fiecare în stilul lui propriu.

– Florica iasta iar umblă cu bățu' cela. O să pălească pi cineva într-o zi.

– Cred că s-o tuns așa că avea păduchi...

– Ci zăci?...

– Cî avea păduchi, di asta s-o tuns așa...

– Ei, apoi arz-o focu' di treabă cî cine știe ci mai are și fata asta în cap...

– Păduchi, fa, n-auzi...

Bătrânele priveau pe geam la o fată de vreo douăzeci și șase de ani. Micuță, cu trăsături tăiate de vânt, îmbrăcată cu o bluză mai largă decât firavul ei trup, cu o fustă groasă, și cu șlapi roz ce îi acopereau picioarele negre de praf, tână stătea în așteptarea autobuzului. Avea cu ea un fel de sac, peticit și plin. Părea greu. Ce o fi având în el, Dumnezeu știe. Gândul mi-a zburat la Ioana. O rătăcită a Domnului pe care o știam din anii copilăriei. Era mereu foarte gros îmbrăcată, indiferent de anotimp. Purta cu ea un imens sac, căra tot timpul câte ceva. Mai râdeam, copil fiind, de femeia micuță, brunețică, cu fața blândă și surâsul ce putea să ierte orice răutate. Ioana s-a dus de multă vreme. Venise timpul Floricăi. Nimeni nu știa cum a apărut, de unde și ce este cu ea. Sau poate nu vroiau să știe. Florica e îngropată în societatea pe care o acceptă doar pentru că are nevoie de ea. Lumea are nevoie de Florica, de Ioana, pentru a se simți în siguranță. Ultima treaptă a sărăciei, ultimă cale a mântuirii, când simt că le este greu femeile și bărbații deopotrivă le dau de pomană, când sunt în putere, le hulesc. Florica, Ioana, au nevoie de lume pentru a-și păstra sufletul pur și a urca scara Raiului. Nu se schimbese nimic, doar autobuzul.

Douăzeci de minute cu autobuzul. Aceasta este distanța. Douăzeci de minute într-o altă lume. Tânjiseam după ea. După acel microclimat. E bucată de viață plină de praf, transpirație, nervi, frig, căldură, îmbulzeală, țipete, veselie, scandal. Autobuzul. Mă contopeam cu ei și încercam să trec neobservat. Atâta

Reîntors acasă, timp cât nu am auzit șușoteli despre mine, lumea mea era încă acolo, într-o perfectă stare de mișcare, exact de unde o lăsasem. Nu se schimbaseră nimic, nici măcar eu, numai autobuzul.

Îmi tremura sufletul când am urcat în el. Soarele fierbinte îmi însoțea discret boabele de transpirație pe care le strângeam ferit în șervețel. Încercam să nu mă uit disperat în jur și să fiu eu, acel eu, firesc, contopit cu universul din care nu simțeam că am plecat și care nu mă respinsese, întorcând spre mine priviri uimite. Eram împreunat cu viteza mică a autobuzului, firească, obișnuită, cu sunetul vechi într-o carcasă nouă, cu scaunele tapitate și unele noi, de plastic, cu perdelele schimbate, ceea ce e o noutate, cu drumul rău, plin de gropi... cu ei. Mă duceam de la asfalt – acolo. În cealaltă parte, pe tărâmul unde pot umbla desculț, simțind inima pământului. Muream de dorința de a simți lutul ars de soare, lutul dătător de viață, între degetele picioarelor mele, sub tălpile mele, și de acolo să intre în toată ființa mea.

Am tras aer în piept și am depășit prin față autobuzul, ca altădată. Era singurul care se schimbaseră, doar pe exterior. Hmm... ciudat, exact ca mine, ca tine, ca noi toți... doar pe exterior.

M-am abținut să nu mă descalț după ce am trecut strada. Școala se schimbaseră... o altă schimbare. Nu mai era loc de învățatură, locuiau acum niște țigani... o altă schimbare.

Nu se mărise dealul, erau doar emoțiile mele mari. Adia ușor vântul, mai mult împrăstia căldura. Nu știam să respir, cum să respir. Dealul nu se mărise, poate era de la căldură, sau poate, da, sigur, nu respiram eu corect. Inima mă anunța același lucru: că nu respir cum trebuie și dădea să iasă afară. Începusem să fur cu coada ochiului fiecare imagine din jurul meu. Eram

însetat de așa ceva, iar dealul parcă nu se mai termina. Nu eram nici pe departe obosit. Urcam și înviam, respiram, trăiam, totul din mine zbura.

Am tras zăvorul.

Totul în jur zbura, eu pluteam, nimic din ce era ireal nu se mai oprea din mișcare, toată realitatea era oprită în timp, de timp.

Am tras zăvorul.

Făcusem pasul când am urcat în autobuz, pasul între cele două lumi, acum intram în adevărata mea lume...

Am tras zăvorul.

ȚÂNCUL PĂMÂNTULUI

Mămaia stătea singură pe prispă. Se gândea la ale ei. Avea momente în care nu puteai să o trezești din visare. Vorbea cu tătaia. Murise de trei ani, dar parcă îl aștepta, vroia să-l vadă la prânz, în fiecare zi. Cine știe, poate ea chiar îl vedea, îi vorbea și el îi povestea cum este pe lumea cealaltă. Nu m-ar fi mirat. Știa mămaia o mulțime de lucruri despre viață, și parcă știa o viață despre moarte.

Pe când trăia tătaia, la prânz, fie vară sau iarnă, mămaia obișnuia să asculte Țâncul pământului. Cred că el îi spunea secretele lumii. Vara se așeza pe prispa de lut, întindea o mână sub cap și se lungea pe prispa caldă, în bătaia dulce a soarelui. Pentru toți lumea se oprea. Nimeni nu scotea o vorbă. Vitele se opreau și ele, toate păsările tăceau. Nu auzeam nimic, nu știam nimic de ele, dacă au ce le trebuie, dacă există. Nimic. Odată cu capul pus de mămaia pe prispa casei, totul înceta să mai existe. Uneori adia ușor vântul, ca o cântare. Fața senină a mamei, îmbrățișată de razele dulci ale soarelui, se vedea zâmbind. Liniștită. Odată cu ea, toți ascultam Țâncul pământului, dar numai ea cu adevărat știa să-l simtă, să-i vorbească, să îl mângâie, să se lase purtată de vraja lui.

La fiecare prânz ascultam Țâncul pământului.

În fiecare după-amiază se sfătuia cu Țâncul. Punea la cale planurile de viitor, analiza și găsea soluții, căpăta un soi de înțelepciune specifică ei. Lua seva pentru a merge mai departe, devenea mai frumoasă, din ce în ce mai frumoasă. Sufletul ei curat avea nevoie de Țânc, iar el avea nevoie de ea pentru a exista. Pentru a avea și el cu cine vorbea. După fiecare întâlnire cu el mămaia știa precis ce are de făcut. Cu o exactitate demnă, verticală, ageră și vioaie, mămaia își continua de fiecare dată treaba prin curte, la câmp, după ce vorbea cu Țâncul. Lumea murea și învia în fiecare zi la prânz.

Când venea la oraș, mămaia nu vorbea cu Țâncul. Stătea ca pe ace, mereu cu gândul la „ce o fi acolo”. Nu putea vorbi cu el, de parcă pietrele orașului îi îngreunau comunicarea. Pentru ea, lumea cea mare, departe de sat, era prea mică, o strângea, se sufoca. Nu avea cine să o ghideze, dar era la fel de frumoasă, de înțeleaptă și de pură. Lua deciziile corecte cu o rapiditate uimitoare, rezolva totul cu o simplă vorbă și se mișca sprintenă pentru a termina cât mai repede ce avea de făcut și pentru a se întoarce acasă. O aștepta Țâncul. Îi era dor de el, îi era dor de pământul pe care îl diviniza și îl respecta. Suferea, fără să fie văzută, după bătătura ei din colțul uitat de lume, dar binecuvântat de Dumnezeu.

După moartea tătucăi, o vreme Țâncul pământului nu s-a arătat. Mămaia îl căuta și-l striga pe ogoare. Brusc, Țâncul avea un nume. Nedeslușit de noi, dar înțeles de mămaia care îl striga tăcută și cu lacrimi uscate pe față. Credeam că a crescut Țâncul, că îmbătrânise, că nu mai era țânc. Noi credeam, însă nu știam.

– Mămaie, nu mai asculti Țâncul pământului? Ce mai zice?

– Nu mai zice nimic, mamă, ce să mai zică? Ce mai pricep eu ce mai zice... ofta și cobora glasul. Se stinge în vorbă. Era la